

Mal educada

I ja passa que si empasses molt, rebentes

Instagram: Leentrelineas (<https://www.instagram.com/leentrelineas/>)

Fa dues setmanes, arribant a la feina a mitja tarda, dos nois bevien asseguts en un pedrís d'una placeta del centre. Un d'ells em va dir: *¡Eh, guapa! Ven aquí que te presento a mi primo*, mentre assenyalava l'altre home.

Ja passa, que els homes et diuen coses. Ja passa, també, que en una setmana et molesten més del compte i sents més agressions, tan pròpies com alienes. I ja passa que si empasses molt, rebentes.

Així que vaig respondre: *Déjame en paz*. I ells van contestar-me enfilant-se: *Como te coja..., Ven y verás?, Te la metía?* I jo vaig tornar-hi, amb els peus com ploms, tota la ràbia del món i des d'una distància prudencial: *Però què us heu cregut? Imbècils* i d'altres dards que vaig intentar articular amb la ira nusada a la gola, a l'estómac i als punys. Abans que decidissin aixecar-se, vaig marxar fent la botifarra -a vegades les eines que tinc són minses. Enmig d'un batibull de crits, l'últim que recordo és que em diguessin *maleducada*. Èpic.

Més tard, enmig de tota la remor i la tempesta que produeixen les petites -petites?- agressions quotidianes, em retornava, com un martell, el *maleducada*. De què cony serveix respondre si són capaços de dir-me, a mi!, mal educada? (Que he d'estar agraïda?!) Si poden respondre més fort? Si tenen el monopoli de la violència?

De què serveix respondre?, pensava, encara capficada, mentre llegia Twitter. "Cada vez que una

mujer se defiende, sin que pueda saberlo, sin reivindicarlo, defiende a todas las mujeres. Maya Angelou", van publicar les de Feminismos en Red. I em vaig quedar una mica més tranquil·la: responc -quan puc- per mi i per nosaltres.